

Als Estudiants

Catalunya com tots sabem, està sofrint una crisi. El català, influït excessivament pel seu positivisme i realisme davant les coses de la vida, no ha pas respost d'una manera desitjable. El catalanisme ha estat durant molt de temps un ideal estàtic més o menys còmode. Ara, davant l'actitud violenta dels espanyols, ha pres el caràcter virulentment ofensiu que sempre tenia que haver estat la seva norma. El Directori ha tingut, si res més no, una valor de separació. De la prova l'únic partit que n'ha sortit ben parat ha estat ESTAT CATALA. Partit d'orientació clara i precisa, de treball intens i eficaç, d'acord amb les necessitats actuals de Catalunya.

Aivò, actualment, és una veritat reconeguda per tothom.

Les diferències que han sorgit arran del front únic, són de caràcter tècnic, constitucional. Ningú, o gairebé ningú, ha gosat dir que l'orientació del separatisme català és equivocada.

Els partits organitzats no han volgut unir-se per no abdicar llurs característiques particulars. Abans que Catalunya han sigut ells.

Per això jo em dirigeixo a vosaltres, estudiants catalans, perquè al costat d'un desinterès material, sou inèdits en política.

Quina ha estat fins ara, la posició del estudiant català davant el nostre problema?

Ha respost a les esperances que hom hi tenia? La resposta, amb tot i el vostre interès, no pot ésser afirmativa.

L'estudiant català, imbuït per la pseudo-cultura espanyola i per l'ironisme (característica racial que en ells es troba en grau màxim), no abasta el significat de certes qüestions sentimentals. (Mark Twain i Jerome K. Jerome, són els escriptors favorits).

El seu sentit polític correspon a l'actual «Acció Catalana»: Les sessions de Càmera d'Angel Ferran i alguns «Falls de Dieiari» de Carles Soldevila, omplen completament les seves necessitats. Realment, és una posició excessivament còmode davant el dramatisme actual del problema català.

Es per l'estudiant una obligació l'actuar d'una faïso enèrgica. Té totes les condicions necessàries per fer-ho. Joventut, desinterès i cultura. Mireu sinó la part activíssima dels elements estudiants a les revolucions Russa i Irlandesa. Ells eren gairebé l'ànima de les multituds, a les que exaltaven amb les seves paraules plenes de càlid entusiasme patriòtic.

L'estudiant, degut a la seva posició privilegiada, sempre ha estat una síntesi d'ideals rejonadors.

Continuem la tradició.

Dignifiquem la classe!

Organitzeu-se en grups d'acció i poseu-se en contacte amb ESTAT CATALA. Contribuiu amb el vostre esforç gens despreciable, a la magna obra de l'alliberació de Catalunya.

Que el dia de demà no us hagueu d'avergonyar de la vostra inèrcia davant els caïres tràgics que pendrà un problema tan palpitant, com aquest que se us presenta.

M.

La fidelitat a la doctrina

Seria curiosa una narració històrica i també un estudi de la trajectòria del nostre moviment alliberador.

El poble català està mal acostumat a les teatralogies de la política. Sempre ha vist, i veu encara, les personalitats fantasmagòriques que s'han exhibit en l'escenari públic. I quan l'hora de la crisi ha arribat i els ninots de molles han fallat successivament, s'ha cregut que ço que fallava era el partit patriòtic o, potser hi tot, els sentiments patriòtics.

Això ha estat una equivocació, per desconeixement disculpable, per que els polítics han tingut un interès en ofegar, en tirar terra al damunt de aquella flama que animaven i vivificaven i vivificaven els soldats desconeguts, els sembradors i apòstols de l'ideal de la redempció catalana, que amb santa i noble tossuderia han prosseguit el camí.

I és curiós a tot ésser-ho. Ara en l'hora de la lluita intensa, ara, en l'hora que la bandera de la sagrada germanor tindria de desplegar-se damunt de les testes descobertes, ara, en que a tots els cors hi nia l'odi per l'ofensa enemiga i en totes les ànimes es trameix la venjança, ara, més que mai, és quan les dues doctrines i per consegüent també dues tàctiques es posen front a front.

Si, es pot dir ben alt. El front únic, que tan demanaven els catalans d'Amèrica, que tan lleument també volia el nostre Macià i que tan oportú creia en Josep Pla, aquest front únic l'ha fet el poble. Els polítics, els representants dels sectors polítics, van començar defugint-lo i després de prometre'l, han acabat no fent-lo.

I encara més. Es dels sectors catalans d'on surt aquella punxadeta d'estilet clavada allí on l'enemic comú havia deixat un blanc oblidat.

La política oportunista catalana, no ha pas oblidat la seva doctrina i el seu procediments.

I és ara precisament quan aquest esperit maquiavèlic, pretén encara i uoa vegada més fer la més alta traïció a la Pàtria.

No cal sorprendre-se'n. Cal veure exactament les coses. La política tal com s'entén als països ibèrics i en molts d'altres, que no són precisament ibèrics, deixa d'ésser un merceder d'idees i de doctrines, mb la finalitat essencialment i pura materialista. La política — política al fi — juga amb els ideals com si jugués a cartes.

Concedim que sigui una bona brúixula de navegar pels pobles ja constituïts d'aquella manera que eu diuen legalment, i per tota concepció ideològica a punt de donar resultats pràctics.

Menre tot això no és la política és un destorb és una arma que fereix al qui l'agafa, és una eina no a propòsit per a la tasca a realitzar.

El plet català és per consegüent un plet de llibertat. Que la llibertat no sigui aconseguida, la política és un engany al poble, per que ho hem de repetir mil vegades, la política no ha alliberat ni un poble ni una classe social.

Aquests elements catalans que, front a front de l'enemic, s'ajupen d'espatlles i esperen de les maquinacions polítiques, diríem que s'enganyen si pel fet d'ésser polítics no fossin germans de la santa confraria d'escanyar els pobres.

La política a Catalunya ha fet més mal que les escomeses de l'enemic. La política va desvirtuar el moviment catalanista. La política ha ofegat molt temps com aspiració nacional l'irredentisme. La política l'ha desprestigiada, enfangant-lo en les seves lluites egoistes i desviant-lo de la santa missió de llibertat, fins a convertir-lo, oh vergonya!, en una fraticida i motiu d'odi entre els fills de la mateixa Pàtria.

Aquí sinó a la Lliga Regionalista es deu l'iniciació dels famosos Sindicats Lliures d'on surten ara els assassins d'En Macià i d'En Blasco?

Si Catalunya no dona un pas més vers la llibertat és per la política.

En l'hora del combat, ens trobem amb una joventut burocràtica, de versaires que cobraven de la Mancomunitat, i amb una allau d'advocats "bien" sortits de les ancles de l'Espanya Gran.

Es viu d'il·lusions esperar que la política catalana farà alguna cosa per la llibertat de la Pàtria.

Sense sacrificis no hi haurà llibertat.

Està molt bé i és natural que la política catalana no rectifiqui ni un pam en la seva doctrina. Més recordem-nos que som ara nosaltres, i que fidels a la nostra doctrina, hem d'aixecar el somatén pro mare nostra.

La política ha fet eleccions. Nosaltres, doncs, hem de fer la Guerra.

I si Catalunya, el poble de Catalunya fallava en l'hora de la mobilització, també hem de saber ço que ens toca fer. Que els soldats siguin legions, que els primers mitings electorals amb escuses patriòtiques que es celebrin no es deixin ni començar, i fer de cap i de nou, una nova generació, una Pàtria Nova, damunt les cendres dels Torres i Bages, dels Prat de la Riba i dels Verdaguers i Callis.

Hem de repudiar la política pels catalans, de la mateixa manera que, patriòticament, hem d'aconsellar l'austeritat sensual per als futurs herois de la llibertat. S'ha dit que la política vol dir realitats. Ço que és la política és amagar la veritat sempre. Tantes "corbes" (Bofill i Mates) tas d'evolucionisme i oportunisme per a perdre en un moment les modestes conquestes dutes, no per la política, sinó per aquells que de bona fe aportaven a la política la seva essencialitat nacional.

La nostra doctrina, la doctrina dels maxims llistes de la llibertat nacional, és la doctrina de consciència. És la nostra consciència Patriòtica, que ens diu que hem de fer la guerra a la política catalana, amb més sanya i amb més odi que als espanyols.

Al cap i a la fi, Espanya és un enemic natural. Els polítics catalans (política vol alhora capitalisme, judisme) són els enemics més terribles mibles que té la llibertat catalana.

Per això al cor de Catalunya hi regna avui el cranc llatzerós d'una joventut castrada, creada per això, per ésser l'obstacle més ferm a l'obra de reivindicació nacional.

No ens estranyin, doncs, que en aquestes hores angunioses, els patriotes catalans s'organitzen per la lluita; aigüin els polítics catalans que s'eregeixen en policies i guardes civils de l'Estat espanyol.

Al cap i a la fi, ells són fidels a la seva doctrina. A la doctrina de vendres pel plot de lleties.

Gener de 1925.

D. C.

Amb els espanyols no s'hi pot discutir ni pactar. Cal imposar el nostre criteri si us plau per força perquè no ens han entès mai ni poden entendre'en.

Les accions deuen acompanyar a les paraules i si pot ésser precedir-las.

Ja ajudes com cal i has promès la nostra obra.